

DRIE AMIGOS

Door: Victor A.C. Remouchamps. Luitenant-kolonel der Artillerie. (b.d.)

Militair en politiek analist

Datum 8 februari 2017.

Inleiding

'De drie Amigos'. Het zou de aankondiging kunnen zijn van een film waarin drie acteurs van de stomme film op een humoristische manier inhoud geven aan hun vermeende heldenstatus en van een koude kermis thuis komen. Die drie constateren vervolgens dat ze in het echte leven helden willen zijn, maar het scenario daarvan een aantal niet te sturen verrassingen heeft.

Het verhaal van drie Oost-Europese Amigo's is minder humoristisch. Vijfentwintig jaar geleden - op 22 augustus 1991 - verspreidde het Kremlin de mare dat een drie-eenheid van Oost-Europese landen de belangen van de (Oost) Slavische etniciteit wilde gaan behartigen. De Russische Federatie (RF), Belarus en Oekraïne zouden hand in hand zich inzetten voor het wel en wee van Oost-Slaven. Aanvankelijk was het idee om die belangenbehartiging te beperken tot Europa, maar niet werd uitgesloten dat die in een bredere context moest worden getrokken:

De Afvalrace

De triade leek een mooie toekomst tegemoet te gaan en er werden plannen gesmeed om een Oost-Europees Schengen-verbond te stichten. Maar op weg naar de volledige integratie is het misgegaan en de broederlijke rit naar de finish is overgegaan in een heuse afvalrace.

Oekraïne was de eerste die uit de Slavische trein stapte. Na de implosie van de Sovjet Unie ging het land decennia lang gebukt onder corruptie, wanbestuur, valutadevaluatie en economische krimp. Door die ontwikkelingen kon de Oekraïne vrijwel geen geld lenen op de internationale geldmarkten en raakte in een negatieve spiraal. Gedwongen door die economische en financiële malheur ging het land wat dichter tegen het Westen aanschurken en in 2014 leek het of die pogingen vruchten af zou werpen. De EU bleek in ruil voor economische hervormingen, bereid te zijn in de Oekraïne te investeren. Het feit dat Yanukovitsch, de zittende democratisch gekozen president, op het laatste moment geen intentieverklaring met de EU wilde tekenen, was voor segmenten van de Oekraïense samenleving de druppel. De *Maidan beweging*¹ klopte op de poorten en het vertrek van Yanukovitsch, tegen de zin van Putin was slechts een kwestie van tijd. Putin vertaalde zijn onvrede in de annexatie van de Krim en inval in het Oosten van de Oekraïne. Sindsdien beschouwt het Kremlin de huidige regering van Petro Poroshenko als een onwettig

fascistisch regime en zolang dat niet verdwijnt, is de Oekraïne niet meer welkom als broederlijke bondgenoot.

Als de signalen niet bedriegen is de liefde tussen Belarus² en de Russische federatie ook ernstig bekoeld. Lukaschenko, al sinds decennia de autocratische leider, heeft op een scherpe manier publiekelijk afstand genomen van het Russische optreden in Oekraïne door te zeggen dat “*het broederland Oekraïne voor zijn zelfstandigheid vecht*”. Vermoedelijk heeft hij ook niet ingestemd met een Russische versterking van hun gemeenschappelijke grens en een Russische militair vliegveld op het grondgebied van Belarus. Zijn pogingen om de relatie met het Westen te verbeteren³, maatregelen die Minsk onlangs heeft getroffen om een verrassende inval van Kremlin-troepen te voorkomen⁴, de vermindering van olie- en gassubsidies en de grensbewaking van de gemeenschappelijk grens door de Russische FSB zijn andere signalen dat de broederband tussen de twee Slavische staten aan het veranderen is.

Het is niet meer verrassend dat de westerse MSM geen aandacht hebben geschonken aan de uitspraken van Arseny Sivitskiy, de directeur van het “*Minsk’s Centre for Strategic and Foreign Policy*” van Belarus. Die suggereerde dat Poetin de chaotische transitieperiode in USA en de veronderstelde milde houding van de nieuwe president Trump zou willen benutten om actie tegen Belarus te ondernemen. Sivitskiy stelde dat zo’n actie zich zou kunnen uitstrekken van subversie en intimidatie tot het uitvoeren van een militaire inval. Hij beklemtoonde dat het Kremlin ook tegen Belarus het desinformatie-instrument uit de gereedschapskist had gehaald en dit land dezelfde hybride behandeling ondergaat als Oekraïne en de Baltische landen. Het doel daarvan is een opstand van “het volk” tegen Lukaschenko die dan - op verzoek van de Oekraïense medemens - door Russische troepen onder de vlag van “peace keeping” neergeslagen wordt om de zogenaamde orde en rust in Belarus te herstellen.

Aan boord trekken van afvallige broeders

Mikhail Aleksandronov⁵, verbonden aan het Russische Centrum voor Militaire en Politieke Studies,⁶ bevestigde voor de zoveelste keer het scenario dat het Kremlin voor ogen heeft. Tijdens een *briefing* waarbij ook West-Europese vertegenwoordigers aanwezig waren, legde hij arrogant uit wat de reactie van de Russische Federatie zou zijn als de Oekraïne zou besluiten de huidige impasse te doorbreken en middels een offensief

het verloren deel van de Oekraïne terug te nemen. Als de resultaten van de *Operational Readiness Tests* waaraan vrijwel alle onderdelen van de Russische luchtmacht, inclusief alle luchtverdedigingscentra onderworpen waren, als *yardstick* dienen voor die operationele reactie, dan zal de luchtmacht een hoofdrol vervullen. Persbureau Tass dat de uitspraken van de minister van Defensie over deze operationele materie publiceerde, bevestigde die vaststelling:

"In accordance with the decision by the Armed Forces Supreme Commander, a snap check of the Aerospace Forces began to evaluate readiness of the control agencies and troops to carry out combat training ... special attention should be paid to combat alert, deployment of air defense systems for a time of war and air groupings' readiness to repel the aggression".

Om niet als agressor bestempeld te kunnen worden, moet Kiev gedwongen worden om de eerste agressieve stap te zetten. De gebeurtenissen in Avdiivka, een strategisch gelegen plaats aan de demarcatielijn in het Donetsk-bekken, kan een beeld geven van een mogelijk start van zo'n (tegen)offensief.

AVDIIVKA - A STRATEGIC TOWN IN THE DONBAS WAR

Het stadje Avdiivka is van groot strategisch belang voor de DPR-eenheden, omdat vanuit het stadje de noord-zuid route tussen Donetsk en Horlivka beheerst kan worden. Wanneer deze stad in Oekraïense bezit blijft, kan van een uitbraak richting Bakhmut en Kurakhovo geen sprake zijn.

Russische bezettingstroepen lanceerden vanaf locaties in de omgeving van appartementsgebouwen in Donetsk, onlangs een tartende

artilleriebeschieting, waarbij aan Oekraïense zijde meer dan veertig doden en gewonden te betreuren waren. De sterk verbeterde Oekraïense grondstrijdkrachten - vooral 72ste brigade en het door Amerikaanse instructeurs opgeleide 1ste bataljon⁷ - konden na een hevig vuurgevecht de toestand weer onder controle krijgen. De Russische opzet om de Oekraïne tot een offensief te dwingen, viel daardoor in het water. Voor een dergelijk optreden in het oosten van de Oekraïne kan de Russische strijdmacht genoeg ervaring opdoen in Syrië waar artillerie samen met luchstrijdkrachten massaal ontplooid worden en lang wordt gewacht met de inzet van (eigen) grondtroepen.

Een Amigo en twee afvallige broeders

De droom van een Slavische Triade ligt nu in duigen en Poetin ziet zijn voormalige broeders ieder een andere kant op varen. Zijn pogingen om hen tegen hun zin weer aan boord te krijgen, zijn voorlopig gestrand. Toch heeft Poetin door zijn gerommel rond Avdiivka een duidelijk signaal gegeven aan het Westen in het algemeen en het Amerika van Trump in het bijzonder. Hij heeft de toestand in het oosten van de Oekraïne nog steeds onder controle en benadrukt daarmee ook, dat voor het vinden van een politieke oplossing het Kremlin noodzakelijk is.

Hoewel twee stuurliedjes het Slavische schip zijn ontvlucht, heeft de kapitein uit Moskou het roer nog steeds stevig in handen en hij zal er niet voor terugdeinzen om de verloren broeders hardhandig weer aan boord van het Slavische schip te trekken.

¹ Verkocht aan de media als een studentenbeweging, bleek een aantal zwarte vlaggen van neonazi's zich gevoegd te hebben bij de vele blauwgele vlaggen van Oekraïne. Dit gegeven heeft het gros van westerse journalisten en reporters bewust of onbewust onbesproken gelaten. Die vlaggen waren een duidelijk signaal

---

dat extreem-rechts inmiddels onderdeel was geworden van de *Maidan-beweging* en dat de ultranationalistische en antisemitische *Svoboda* partij een sleutelrol speelde in de interim-regering van Oekraïne.

² Belarus heeft geen eigen identiteit, geen eigen historische traditie en geen eigen nationale sociale structuur. Het is een onnatuurlijk land met kunstmatig getrokken grenzen die onder druk van derden werden vastgesteld op een moment van zwakte van Rusland. De taal van Belarus is vrijwel dezelfde taal als in Moskou wordt gesproken.

³ Er zijn al contacten geweest tussen vertegenwoordigers van de regering van zijn land met NAVO-partner Litouwen

⁴ Er is een enorme militaire oefening gepland. In het scenario is het inrichten van massale versperringen op alle toegangswegen tussen het gebied van de Russische Federatie en Minsk opgenomen.

⁵ Zie het artikel "*Droef, droever, droefst, Russische Staatsburger*".

⁶ In de praktijk een verlengstuk van de Staatsuniversiteit van het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Moskou.

⁷ Dit bataljon voldoet volledig aan de eisen van de NAVO.